Doğayı kim sevmez?
Yeşil, ulu çınar, beyaz tavşan,
ruhumuzu okşayan bir şırıltıyla akan küçük dere,
özgürlüğe koşan tay, heybetli dağlar,
akıp giden bulutlar,
tepeyi ağır ağır tırmanan yaşlı kaplumbağa…
Güneşin ışık oyunları…
Okul öncesi çocuklar düşünülerek yazılmış olan
Güneş Doğuyor,
sahnede yaratılan birbirinden farklı
doğa manzaraları için temel geometrik şekilleri
ve renkleri kullanarak çocuğun
doğaya dair yeni, kavramsal
bir deneyim kazanmasını amaçlarken
Beyaz Kel Kartal
heyecanlı bir doğa macerasının
içine girmemizi bekler.

9 786059 306973

FUNDA ÖZŞENER

MİTOS-BOYUT / ÇOCUK OYUNLARI 36

ÇOCUK TİYATROSU

FUNDA ÖZŞENER

Çocuk Oyunları 1

Güneş Doğuyor

&

Beyaz Kel Kartal

Panto
652 C

Mitos Boyut

ÇOCUK OYUNLARI DİZİSİ 36

FUNDA ÖZŞENER / ÇOCUK OYUNLARI 1

Bu kitaptaki oyunun
Fikir ve Sanat Eserleri Yasasından
ve yasalardan kaynaklanan tüm hakları
yazarına aittir.
Yayınlanan oyunların sahnelenmesi,
oynanması, herhangi bir amaçla
eserlerden yararlanılması
alıntı yapılması ancak
eser sahibinin iznine bağlı olduğundan,
bu eserden yararlanacak
kişi veya kurumlarla, kuruluşların
yazarın temsilcisi olan
yayınevimize
başvurmaları zorunludur.

Türkiye Yayın ve Oyun Hakları:
Copyright © TEM Yapım Yayıncılık Ltd., 2018

Mitos-Boyut Tiyatro Yayınları
Çocuk Oyunları Dizisi 36
Funda Özşener / Çocuk Oyunları 1
1. Basım 2018

ISBN 9786059306973

Baskı Mutlu Basım.-Topkapı-İstanbul; Tel 212. 577 72 08
Davutpaşa Cad. Güven İşmerk. C Blok, No. 256

Mitos-Boyut Yayınları
TEM Yapım Yayıncılık Ltd. Şti.
Osmanlı Sokak 18/12. Osmanlı İş Merkezi Taksim-Beyoğlu, 34437 İST.
Tel 212. 249 87 37-38; Fax 212. 249 02 18
E.posta mitosboyut@gmail.com
web www.mitosboyut.com.tr

Mitos-Boyut ❖ ÇOCUK OYUNLARI DİZİSİ 36

FUNDA ÖZŞENER

ÇOCUK OYUNLARI 1

GÜNEŞ DOĞUYOR

❄

BEYAZ KEL KARTAL

Mitos Boyut

İÇİNDEKİLER

Tecrübe ve Hata / Funda Özşener… 5

Güneş Doğuyor …7

Beyaz Kel Kartal ...25

TECRÜBE ve HATA

Funda Özşener

Bir tiyatro oyunu çocuk için sadece sanatsal deneyimin kaynağı değildir. Oyun izleyen çocuk her şeyden evvel eğlenmek, izlediği oyunun parçası olmak, yeni bir şeyler öğrenmek, grupça ve bireysel olarak sosyal bir aktivitede bulunmak, deneyim edinmek, en sonunda da o güne değin hiç karşılaşmadığı bir yeni şeyle karşılaşmış olmak ister.

Böylece oyun yetişkin zihninden çok farklı olarak onun zihninde silinmez bir hatıraya, sahici bir deneyime dahası edinip-benimsediği yeni bir bilgiye dönüşür.

Bu bakış açısıyla fark edilecektir ki bireysel ve sosyal yaşantılarımızın doğal içeriğini oluşturan kavramların çocuğa sunuluşunda azami özeni göstermek gerekir. Ki henüz oluşum aşamasında olan nahif zihni yorulmasın, sosyalleşmenin ilk basamaklarında bulunan taze ruhu doğal olmayan yollarda hırpalanmasın ve ortaklaşa yaşamın güzelliğine ve zenginliğine atılacak ilk zayıf adımlar engellerle karşılaşmasın.

Tiyatro sanatı çocuğun deneyim alanının ana unsurlarından biri haline geldiğinde kendisine belirli bir sınır çizmek ve çerçevesini yukarıda izah etmeye çalıştığımız unsurları göz önüne alarak yapılandırmak durumundadır.

Aslolan çocuğun yetişkinler dünyasına ait kavramlarla dolaysız ve sert bir şekilde karşılaşması değil o kavramları ileriki yaşlarda daha kolay ve tarafsız tarzda benimsemesini sağlayacak teatral unsurlarla birlikte tanıyarak, hatıra edinmesidir.

Çocuk zihnine ve ruhuna öncelikli olarak yaşatılması gereken deneyim; "zenginlik" ve "çeşitliliğin" yaşantının her alanında karşısına çıkabileceği; bunun sosyal ve tabii

hayatın doğası olduğu ve insanın belki de en büyük becerisinin böylesi bir zenginliğe uyum sağlamakta bulunduğudur.

Dolayısıyla çocuğun sınırlı deneyim dünyasında bitkilerin çeşitliliği, hayvan türlerinin zenginliği, fizik evrenin, yıldızların, güneşin, doğa olaylarının tümü birden henüz kısacık olan bir yaşantıya ve gelişmekte olan değerler sistemine eklenebilecek muazzam güzellikler sunar. Çocuk oyunlarının kaynağını çoğu kez buralarda arayabiliriz. Tabiat yaşam alanıdır. Her bir varlık bir arada yaşar ve diğerini yadırgamadan doğal yaşamın parçası kabul eder. Evren sayısız deneyimler yaşayabileceğimiz ilahi bir tablo gibi açılır her an…

Öyleyse insanın varlığı da bu çeşitlilikten payına düşeni almıştır. Kişiye düşen onu reddetmeden benimsemektir.

Çocuk seyirci her şeyden önce eğlenmek ister. Onun ruhunun belki de en güçlü isteklerinden biridir bu. Fakat eğlencesi bilgi ve deneyim arzusu ile doludur. Onu hayata hazırlar. Sınırsız hayal gücü ve yaşama arzusu zihninin sınırlarını alabildiğine genişletir. Böylece yetişkinler dünyasına ait kavramlar bile çocuğa kolaylıkla kendi sınırları içinde aktarılabilir olur ve onların uyumlu, huzurlu yetişkinler olmalarının yolu açılabilir.

Çocuğa sunulacak bu dünyanın yeterince renkli, oyunlu, meraklı ve masalsı olması etkiyi arttırır. Şarkılar çocukların en sevdikleri, kolayca benimsedikleri teatral unsurlardandır. Şarkı ve müzikle desteklenmiş bir oyun onun hem öğrenmesini hem de keyif almasını güçlendirecektir. Peşine düşeceği bir tabiat macerasının neşesi içinde bu naif ruh kendine sunulanı kolaylıkla kavrayacak ve giderek onun uyumlu, huzurlu bir parçası haline gelecektir.

İstanbul/06.11.2018

FUNDA ÖZŞENER

GÜNEŞ DOĞUYOR

KİŞİLER

DAİRE
KARE
ÜÇGEN
DİKDÖRTGEN

Geometrik şekillerin sayısı ve yardımcı oyuncular rejiye, oyuna dahil olan çocuk grubunun sayısına uygun olarak dilendiği kadar çoğaltılıp eksiltilebilir. Ayrıca Şemsiyeler ve Gökyüzü Perdesini Tutanlar için de yetişkinler içinden yardımcı oyuncu kullanılabilir. Müzisyenler ya oyuncuların içindendir ya da gruba bağımsızca dâhil olur ve sadece müzisyen işlevi görür.

AKSESUARLAR

DAİRE: Kırmızı
KARE: Mavi
DİKDÖRTGEN: Yeşil
ÜÇGEN: Sarı

Her bir geometrik şekil farklı bir oyuncu tarafından etkinliğe dâhil edilecektir.

Gökyüzü Perdesi, Göl ve Deniz için mavi kumaş.

Doğa Sesleri için farklı perküsyon aletleri.

Renkli şemsiyeler.

Var ise seyirci gruba dağıtmak için oyuncuların kullandıkları geometrik şekillerin daha küçük, karton örnekleri.

Eğitmenlere;

Okul öncesi çocuklar düşünülerek yazılmış olan Güneş Doğuyor oyununun temel amacı sahnede yaratılan birbirinden farklı doğa manzaraları için temel geometrik şekille-

ri (Daire-Kare-Üçgen-Dik Dörtgen) ve renkleri (Sarı-Kırmızı-Mavi-Yeşil-Turuncu-Pembe vs.) kullanarak çocuğun hem geometrik şekillere hem de renklere olan aşinalığını arttırmak ve doğaya dair yeni, kavramsal bir deneyim kazanmasını sağlamaktır.

Bu öykü çocuğa hem eğitim hayatında hem de günlük hayatta sıkça karşılaşacağı ancak soyut varlıklar olmaları sebebiyle henüz anlamlandıramayacağı kavramları tabiattaki ve sosyal hayattaki benzerleriyle bir arada görme fırsatı sunar. Böylelikle çocuk farkında olmadan soyut kavramları ve somut varlıkları birbirleri ile ilişkilendirmeyi öğrenir.

Yazı yazmaya çalışırken ya da daha sonra matematikte kendini bir anda geometrik şekillerin karmaşık dünyasında bulacak olan söz konusu yaş grubuna dâhil pek çok çocuk böylece dolaylı yansımalar ile kavrama yeteneğini geliştirme imkânı bulur.

Renkler bu tarzda bir bağlantının oluşmasında, güçlenmesinde kalıcılık sağlamaları bakımından yol göstericidir. Yetişkin zihni için Güneş'i Daire şekliyle özdeşleştirmek sıradan ve oldukça kolay bir soyutlamadır. Oysa çocuk zihni oluşum bakımından henüz başlangıç aşamasında olduğundan Daire ve Güneşi farklı iki "şey" olarak algılayacak, Daire bir kez Güneş'e dönüştü mü diğerini hepten unutacaktır. İşte Renk'in görevi budur. Bize böylesi bir zihin yapısında devamlılık kurma olanağı sağlar. Oyunda daima Kırmızı olan Daire Güneş'e dönüşse dahi bir nebze Daire olarak kalır çünkü Kırmızı'lığını yitirmemiştir. Mavi Kare bir eve dönüştüğünde de Kare'liğini yitirmez vb.

Şarkı ve çeşitli, basit enstrümanlar vasıtasıyla yansılanan Tabiat Sesleri çocuğun birden fazla duyu organına seslenmenin ve böylece öğrenilen bilginin kalıcı olmasının diğer bir yolunu açar. Görüntü ve hareketi ritmik seslerle bir arada algılamak hem eğlence hissi yaratır hem de öğrenmeyi kolaylaştırır.

Çocuğun ilgi çekici olay ve durumlar karşısında kendini

dâhil olmak arzusundan alıkoyamayışı bizim de bu eğilime uygun davranmamız zorunluluğunu getirir. Güneş Doğuyor oyunu da bu ilke çerçevesinde İnteractive yani karşılıklı etkileşime dayanarak gelişen bir oyundur. Tabiat sesleri, tekrarlı şarkılar, birbirinden farklı doğa parçalarının (gökyüzü, bulutlar, orman, kelebekler) oluşturulması elbirliği ile gerçekleştirilecek böylelikle de çocuğun aşırı heyecana kapılmasının önüne geçilerek duygusal denge durumu bozulmadan etkinliğin bir parçası olması sağlanacaktır. Tersi biçimde etkinlikten uzak kalan çocuğun kopması da engellenmiş olacaktır.

Güneş Doğuyor ana hatları bakımından temel pedagojik prensiplere bağlı kalmak şartıyla birbirinden farklı sahnelemelere olanak tanıyacak bir öz dikkate alınarak yazılmaya çalışılmıştır. Dolayısıyla hedef kitlesi önce okul öncesi yaş grubu çocuklar ise de asıl muhatabı elbette öğretmenlerdir. Bu sebeple hayal güçleri sınırlandırılamayacak kadar geniş olan çocukların çeşitli oyunlar esnasında kendiliklerinden buluverecekleri unsurların da anlık etkinliğe eklemlenmesi tavsiye edilir.

Yalın bir hikâye;

Yaz mevsiminin gelmesiyle birlikte uzun süre önce doğması gereken güneş bir türlü doğmamıştır. Bu durum bütün kış soğuktan titremiş ve hâlâ üşüyen geometrik şekiller arasında bir telaşa yol açmıştır. Yeniden neşeli oyunlara, dondurmaya, kırlarda yapılan pikniklere dönmek için sabırsızlıkla güneşin doğmasını beklerler. Bu arada Daire güneşe olan benzerliğini fark eder. Daire'nin ilk kez gökyüzünde parlamaya hazırlanması ve bu esnada heyecandan yolunu yitirmesi diğer şekiller arasında heyecanlı bir maceraya yol açar. Üstelik bir de Üçgen olmaktan hiç memnun olmayan bir Üçgen vardır!

1. TABLO

KORO
Uzun kış günleri sona erdi
Yağmur bitti
Rüzgâr bitti
Soğuk da bitti
İşte şimdi yaz geldi.
Güzel yaz.
Neşeli yaz.
Güneşli yaz.
Eğlenceli yaz.
Keyifli yaz.
Ah! Yaz, yaz, yaz
Fakat o da ne?
Gökyüzü boş mu duruyor hâlâ?
Peki, güneş nerede?
Güneş nerede?
Nerede?
Masmavi gökyüzü bomboş duruyor işte!
Aman güneş nerede?
Siz gördünüz mü?
Güneşi gören var mı aramızda?
Hasta mı yoksa?
Hem de bu yaz gününde.
Sıcacık
Tatlı
Güneşli
Yaz gününde?
Biri güneşli mi dedi?
Aaaaa!
Güneş nerede?

Olacak şey değil!

Hakaret sayarım kendime!

Hem de böyle sıcacık olması gereken güneşli bir günde güneş olmasın gökyüzünde…

Güneş olmasın…

Olmasın

Olamasın…

Bakın bomboş duruyor gökyüzü işte.

KARE- Soğuk mu ne?

DİKDÖRTGEN- Niye? Yok canım.

KARE- Güneş yok ya!

ÜÇGEN- Sanki biraz serince?

KARE- Soğuk var. Soğuk. Üşüyorum ben!

DİKDÖRTGEN- Ay, sanki bak şimdi ben de ürperdim.

ÜÇGEN- Eh, güneş yoksa soğuk var.

DİKDÖRTGEN- Hadi canım! Ee, ben bunu daha önce hiç düşünmedim. Bırr… Donuyorum canım…

KARE- Hırkanı giy.

DİKDÖRTGEN- Kollarım yok. Dikdörtgenim ben!

KARE- Ne olmuş? Kare'yim ben de!

ÜÇGEN- İyi ya üstünüze bir şey seriverin işte!

KARE- Peki ya sen?

ÜÇGEN- Ne?

(İkisi de aynı anda Üçgen'e bakar. Onun şeklini pek biçimsiz bulmuşlardır.)

KARE- Sen ne yapacaksın?

ÜÇGEN- Niye?

DİKDÖRTGEN- Üçgensin ya… Omzunda örtü durmaz.

(Kare ve Dikdörtgen kahkahayı basar. Bozulan üçgen onlardan uzaklaşır.)

ÜÇGEN- Böyle iyiyim ben.

(Kare ve Dikdörtgen yeniden titremeye başlar.)

DİKDÖRTGEN- Ay, köşelerim donuyor.

KARE- Buz tutacağım neredeyse…

(Gökyüzü perdesi iki oyuncu tarafından gerilir ve hafifçe dalgalanmaya başlar. Nefesler tutulur, herkes dikkatle olacakları beklemeye başlar. Daire ağır ağır perdenin ardında belirir. Esner. Olanlardan hiç haberi yokmuş gibi etrafa bakınır. Perdeyi tutan oyuncular dikkatini çeker. Yadırgar, dikkatle bakar.)

DAİRE- Hey, siz ne dikilip duruyorsunuz orada?

(Güneşin doğmasıyla birlikte ısınan ve gevşeyen oyuncuların hiçbiri kapıldıkları rehavet yüzünden cevap veremez.)

GÜNEŞ- Keyfiniz bilir. Ben de gidiyorum zaten. Şöyle geçerken uğrayayım da bakınayım demiştim sadece.

(Gökyüzü perdesinin telaşlı dalgalanması artar. Daire yavaş yavaş batarken birden vazgeçer, yine süratle yukarı çıkar. Neşeli gülücükler saçarak)

DAİRE- Ha… Söylemeyi unuttum. Bendeniz güneş. *(Duraksar)* Batan güneş? Doğan güneş? Affedersiniz saat kaç? Her neyse… Pekâlâ, sadece güneş!

(Neşeli bir mırıldanmayla perdenin ardında kaybolur. Gözden yiter.

Güneşin ortadan kaybolmasıyla birlikte herkes hayretle birbirine bakar. Gökyüzü perdesini tutan oyuncular ne yapacaklarını bilemez halde bir an duraksar sonra onlar da umursamazca perdeyi toplar, bir kenara bırakırlar.)

ÜÇGEN- Aaa! Ne oluyor burada? Herkes çıldırdı mı yoksa? Nasıl izin verirsiniz güneşin gitmesine?

(Omuz silkerler.)

ÜÇGEN- Böyle güzel bir yaz gününde. Sıcak, sımsıcak güneşin.

KARE- Gitsin.
DİKDÖRTGEN- Bırak gitsin.
KARE- Kime ne? Eğer istiyorsa…
ÜÇGEN- Ne?!
KARE- Hem güneş değil ki o.
DİKDÖRTGEN- Sadece bir daire.
KARE- Güneş değil!
ÜÇGEN- Ne ise ne! Kendini basbayağı güneş sanıyor işte!
(Kare ve Dikdörtgen daha önce bunu fark etmemiş olmalarının şaşkınlığı ile bakışır sonra kahkahayı basarlar. Üçgen bozulmuştur. Ne söyleyeceğini bilemez.)
KARE- Sen de güneş değilsin.
DİKDÖRTGEN- Bir üçgensin sadece!
(Üçgen öfkeden deliye döner, olduğu yerde zıplar, tepinir. O zıpladıkça daha da eğlenirler. Kahkahaları iyice artar.)
ÜÇGEN- Üçgen değilim! Değilim dedim size! Değilim, değilim, değilim…
(Üçgen duraksar, bir an kendine bakar. Bu söz üzerine diğerleri de hayretle susar. Kendilerine bakarlar.)
ÜÇGEN- Ben sadece üçgen değilim, o da daire değil işte!
(Üçgen kederle bir köşeye çekilir. Şarkısını okurken de kederlidir.)
ÜÇGEN- (Şarkı)
Üçgen değilim
Değilim, değilim
İki tane olsam ben
Basbayağı kareyim!
KARE- Hı!
ÜÇGEN- *(Şarkı)*
Hele hele dört üçgen

Bir dikdörtgendir bile!

DİKDÖRTGEN- Ne!

ÜÇGEN- *(Şarkı)*

Üçgen değilim, değilim, değilim
Mahkûm değilim üçgenliğe…

KARE- Peh! Ne dediğini bilmiyor!

DİKDÖRTGEN- Haddini aştı.

ÜÇGEN- *(Şarkı)*

Üçgen değilim, değilim, değilim
(Resitatif) Dahası da var…
Bir üçgen dilese, gerçekten istese
(Resitatif) Daire bile olur bence!

(Üçgen gider Kare'nin üstüne konuverir. Şimdi ikisi birlikte bir ev olmuştur. Dikdörtgen hayretle bakar.)

DİKDÖRTGEN- Vay be! Eve bak! *(Hayran olmuştur)* Kiralık mı yoksa? *(Kare'ye)* Affedersiniz kaç oda acaba?

(Üçgen kahkahayı basar. Kare çok bozulmuştur. Silkinir, üçgeni indirir üstünden.)

KARE- *(Üçgen'e)* Eeeh… Git başımdan!

(Üçgen hınzırca gülerek uzaklaşır. Hemen dikdörtgene yaklaşır.)

KARE- *(Dikdörtgen'e alaycı)* Siz apartmanlara bakın bence.

(Üçgen Dikdörtgen'in tepesine konar. Böylece bir apartmana benzer. Dikdörtgen bozulur. Az sonra hepsi birden kahkahayı basar. En çok Üçgen eğlenmiştir. Çılgınlar gibi güler. Bir Kare'nin bir Dikdörtgen'in tepesine konar durur.)

ÜÇGEN- Demedim mi size? Ben demiştim… Ben demiştim işte.

(Bu arada olan bitenden habersiz Daire çekinerek yak-

laşır, bir an izler sonra tümüyle gördüğüne inanmış bir halde)

DAİRE- Affedersiniz Bay Ev bakar mısınız acaba?

KARE- Hı!

DAİRE- Buradan geçiyordum da evlerden, apartmanlardan yolumu kaybettim…

(Daire'nin yanılsamasını bozmamak için Üçgen onun her hareketinde bir Kare'nin bir Dikdörtgenin tepesine konar.)

DAİRE- Hâlbuki geç olmadan yükselmeliyim. Malum mevsim yaz. Çocuklar bir an önce doğmamı bekler. Göğe nereden çıkabilirim?

KARE- Ben nereden bileyim?

DİKDÖRTGEN- *(Atılır)* Siz iyisi mi dümdüz gidin. Orada karşınıza bir… bir…

ÜÇGEN- *(Uyduruverir)* Orman çıkacak. Kuşlar, kelebekler yardım eder herhalde.

DİKDÖRTGEN- Tabii ya. Yardım ederler, bayan güneş.

GÜNEŞ- *(Kırıtır)* Teşekkür ederim hepinize. Ne de güzel bir mahalle.

KARE- Güle güle.

Güneş neşeyle mırıldanarak uzaklaşır. O döner dönmez diğerleri büyük bir telaşa kapılır.

AYNI ANDA-

Ne yapacağız şimdi?

Şimdi ne yapacağız?

Ah! Ormanı arayacak…

Canım Daire'ye yapılır mı bu ha?

Ah, ormanı nereden bulacak?

(Hepsi aynı anda dikkat kesilir. Birkaç adım ilerlemiş olan Güneş'in hâlâ olduğu yerde durmakta olduğunu fark ederler. Güneş diğerlerine sırtı dönük, ormanı göre-

bilmek için bakınmaktadır. Güneşin tekrar kendilerine döneceğini hisseden Kare aceleyle şemsiyelerden birini kapar, açar. Diğerleri de bilinçsizce aynı şeyi yaparlar. Güneş döner)

GÜNEŞ- Bir şey daha sorabilir miyim acaba?

(Şemsiyeleri görür. Şemsiyeler şiddetli bir rüzgâr ve yağmur altında titremeye başlar.)

GÜNEŞ- Hey, o da ne?

KARE- Bırr… Amma da soğuk hava.

DİKDÖRTGEN- Hiç dinmeyecek bu yağmur galiba?

ÜÇGEN- Ay, ay… Uçuyor muyum ne? Ters döndüm yine…

KARE- *(Üçgen'e)* Abartma!

(Güneş çevrelerinde döner, üzülmüştür onların haline)

GÜNEŞ- Görüyor musunuz olanları! Ah! Biraz geciktim diye dünyanın dengesi bozulacak neredeyse. Resmen küresel iklim krizi!

KARE- Hı?

DİKDÖRTGEN- O da ne? Daha önce bunu hiç duymamış olduğuma inanamıyorum!

(Güneş ve Üçgen hızla ikisine doğru dönerler.)

GÜNEŞ- Küresel iklim krizi insanoğlunun doğada yol açtığı tahribatın atmosfer üzerindeki etkisidir efendim.

KARE- Deme!

GÜNEŞ- Böyle giderse ya donacaklar soğuktan ya yanacaklar sıcaktan, seldi kasırgaydı caba…

(Kare ve Dikdörtgen korkuyla birbirlerine sokulurlar. Üçgen kendini rolüne iyice kaptırmıştır. Tir tir titrer, güneşe kendini acındırmaya çalışır.)

ÜÇGEN- Doğ güneş. Bir an önce doğ da bitsin bu çile. İşte gökyüzü yukarıda. Bak, tam tepende.

(Güneş oralı olmaz. Hiç etkilenmemiştir. Hâlâ dikkatle çevresini araştırır.)

GÜNEŞ- Gideyim de bulayım şu ormanı bir an önce. Güzel bir gök olsa olsa ormanın tepesindedir.

(Güneş uzaklaşır. Geride kalanlar bu sefer iyice bozulmuştur. Şemsiyeleri fırlatırlar. Hırsla kendilerine ait şekilleri alırlar.

Kare yanlışlıkla küçük dairelerden birini seçmiştir. Onu gören Dikdörtgen)

DİKDÖRTGEN- Aha güneş! Bir tane daha!

KARE- Amma da saçma!

DİKDÖRTGEN- Güneş aramızda… Güneş aramızda…

(Kare birden aklına gelmiş gibi küçük daireyi Dikdörtgen'in eline tutuşturur. Başına koymasını ister. Dikdörtgen şimdi ağaç olmuştur. Kare aynı şeyi kendisi de yapar. Birbirlerini hayranlıkla süzerler.)

DİKDÖRTGEN- Merhaba ağaç kardeş.

KARE- Merhaba.

DİKDÖRTGEN- Tanışıyor muyuz?

KARE- Tanıştık ya!

DİKDÖRTGEN- Ah, adam olmayacaksın sen!

KARE- Niye? Daire tepeme konsa basbayağı adam da olurum işte! *(Memnun)* Kare adam! Ha ha ha…

(Bu arada hâlâ elindekilerle uğraşan Üçgen ikisini birleştirip Kelebek olmayı başarır. Hepsi de neşelenmiştir.)

AYNI ANDA-

Şuna da bak! Tam bir orman!

Bir orman.

Hem de ne orman!

Uç uç kelebek.

Kon dallarıma.

Kon kon…

(Güneş de bir dikdörtgen almış ve ağaç olup diğerlerinin arasına karışmıştır şimdi. Onu görünce önce şaşırır sonra coşkuyla kabullenirler.)

ÜÇGEN- Hişt! Duyuyor musunuz? Ormanda bir tavşan yürüyor sanki. Yumuşak ayakların çıkardığı sese de bakın!

(Daire, Kare ve küçük kuyruk birleşerek bir tavşan olurlar. Heyecanlı tavşan koşar gibidir. Birden durur. Karşısına çıkan ağacı koklar. Tetiktedir. Ağaç bir anda kelebeğe dönünce tavşan korkar ve dağılıverir. Telaşla yeniden toparlanırlar hepsi de bir kelebeğe dönüşmüştür şimdi. Hızla kanat çırparlar.)

KARE- Hadi, doğru ormana gidelim şimdi.

ÜÇGEN- Yumuşak ayaklı tavşanın peşinden.

DİKDÖRTGEN- İncecik kanatlarımızın esintisiyle…

DAİRE- Doğan güneşe yetişmek için.

AYNI ANDA- Doğru ormana…

(Oyuncular seyirci çocuklara yönelir)

AYNI ANDA- Haydi sizde. Sizde! Yoksa nasıl yapacağınızı bilmiyor musunuz hı? Öyleyse bırakın sözlerimiz bir bir anlatsın size.

ÜÇGEN- Dikdörtgen dedi ki;

DİKDÖRTGEN- *(Atılır)* Bir üçgen konuverse tepeme ben bir çam ağacı olurum elbette.

ÜÇGEN- Ama iki kare birleşse sivrice…

(Kare anlamamıştır. Öylece durur, Dikdörtgen onu iter.)

DİKDÖRTGEN- Kare dedi ki;

KARE- Ha… Sivrice birleşse kelebek kanatları işte! Hem ben bir daire de alabilirim üstüme…

DAİRE- O da tombul bir ağaç olsun diye.

AYNI ANDA- Böyle böyle, hep birlikte bir orman oluruz

işte!

(Kelebekler her biri ağaç olmuş çocukların arasına karışır. Bir süre onların arasında coşkuyla uçuşurlar. Hemen sonra ellerindekileri bırakırlar. Ormanda gezintiye çıkmış küçük bir topluluk olmuşlardır şimdi.)

ÜÇGEN- Şu güzelim ağaçlara bakın! Kamp yapmak için ne harika bir yer öyle değil mi?

KARE- İyi de ben ortada çadır falan görmüyorum?

DİKDÖRTGEN- Hâlâ mı ağabeycim ya… Hâlâ mı?

(Dikdörtgen çocuklardan bazılarının çadır olmasına yardım ederken)

DİKDÖRTGEN- *(Toparlanır)* Amma da yaptın Kare kardeş. İşte hepimize yetecek kadar çadır var. *(Çıldırmışçasına)* Bütün üçgenler bir çadırdır aynı zamanda!

KARE- Peki ya su? Burada bir dere olacağını söylemiştiniz bana!

(Daire bazı çocukların küçük bir dere oluşturmasına yardım ederken)

DAİRE- Düşündüğün şeye bak! İşte şurada ağaçların arasında, görmüyor musun?

(Birkaç dikdörtgen birleşir)

DİKDÖRTGEN- *(Yapmacık)* Şırıl şırıl, şırıl, şırıl...

ÜÇGEN- Küçük balıklar da içinde.

KARE- Hım… İyi ya…

(Kare hâlâ bir kusur bulmak için etrafına bakınır. Diğerleri tetikte bekler.)

KARE- Geldiğimiz iyi olmuş öyleyse.

(Kare ağaçlardan birinin altına uzanır. Onun memnun olması diğerlerini de rahatlatmıştır. Tam sevinçle kucaklaşacaklarken Kare hızla doğrulur.)

KARE- Peki güneş nerede?

AYNI ANDA-

Güneş mi?
Güneş dedi yine!
Ah, o güneş.
Doğamadı gitti işte!

KARE- Tabii ya… Hiç insan yaz günü ormana gelir de güneşi bir kerecik bile görmez mi? Hem de bu saatte! *(Diğerleri kaygıyla bakışırlar. Ne yapacaklarını bilemez gibidirler.)*

KORO-

Uzun kış günleri sona erdi
Yağmur bitti
Rüzgâr bitti
Soğuk da bitti
İşte şimdi yaz geldi.
Güzel yaz.
Neşeli yaz.
Güneşli yaz.
Eğlenceli yaz.
Keyifli yaz.
Ah! Yaz, yaz, yaz
Fakat o da ne?
Gökyüzü boş mu duruyor hâlâ?
Peki, güneş nerede?
Güneş nerede?
Nerede?
Masmavi gökyüzü bomboş duruyor işte!
Aman güneş nerede?
Siz gördünüz mü?
Güneşi gören var mı aramızda?
Hasta mı yoksa?
Hem de bu yaz gününde.

Sıcacık
Tatlı
Güneşli
Yaz gününde?
Biri güneş mi dedi?
Ah! Yine güneş mi dedi?

DİKDÖRTGEN- Döndük mü yine başa!

KARE-

Olacak şey değil!
Hakaret sayarım kendime!
Hem de böyle sıcacık olması gereken güneşli bir günde güneş olmasın gökyüzüne
Güneş olmasın…
Olmasın
Olamasın…
Bakın bomboş duruyor gökyüzü işte.
(Güneş ağır ağır ağaçların ardından yükselir. Neşeyle gülmektedir.)

ÜÇGEN-Şuna da bakın! Bakın!

DİKDÖRTGEN- Doğuyor, güneş doğuyor işte. Ah, bu bir mucize!

ÜÇGEN- Ne de güzel, kıpkırmızı…

DİKDÖRTGEN- Hem de daire!

(Üçgen dirseğiyle dürter Dikdörtgen'i. Dikdörtgen hemen toparlanır. Güneşin doğuşunu gören Kare şaşırmıştır.)

KARE- Hı? Gerçekten doğuyor. Şu işe bakın!

AYNI ANDA-

Doğuyor, doğuyor, güneş doğuyor.
Hem de kare değil, üçgen değil,
Dikdörtgen de değil,
Sanki

Kıpkırmızı bir daire!

(Hepsi birden bir süre hayranlıkla güneşi izler. Kare aniden döner)

KARE- Eee? Ne oldu ki şimdi?

DİKDÖRTGEN- Ne demek o?

KARE- Hayır, doğdu da ne oldu?

(Dikdörtgen, Daire ve Üçgen bir an bakışırlar. Üçü de sözleşmiş gibi aynı anda şemsiyelere yönelirler. Şemsiyelerin şarkısı başlarken dans da devam eder. Şarkı olabildiğince didaktik ve Kare'yi bunaltacak kadar ciddidir.)

ŞEMSİYE KOROSU-

Ah! Bay Kare.
Güneş doğdu da ne mi oldu?
Hatırlatalım öyleyse!

O yokken sen
Altımdaydın tir tir
Titriyordun sadece
Ve köşelerin soğuktan buz tutarken
Sıcaklık diliyordun

Ah! Bay Kare
Güneş yokken
Bir düşünsene
Düşün
Düşün
Düşün
Yalnızca
Sıradan bir şekildin sen
Gölgen bile yoktu
Sıkıcıydın sadece.

Ah, yokken güneş
Kiraz yoktu, üzüm yoktu
Dondurma yoktu.
Kızarmamıştı meyveler yeşil dallarda
Onları toplayacak çocuklar yoktu.

Yokken güneş ah,
Bahçeler boştu, sokaklar boştu
Çayırlarda kimseler yoktu
Canlanmamıştı doğa daha
Gökyüzü bile loştu
Şimdi
Sorunu sorarken
Bir daha düşün istersen
Düşün
Düşün
Düşün
(Kare daha fazla dayanamaz.)

KARE- Yeter! (Teslim olmuş) Anladım, anladım!

(Müzik daha da coşkulu bir hal alır. Kare de neşelenmiştir. Hepsi birden dans ederken…)

SON

FUNDA ÖZŞENER

Korkunç Bir Ders

BEYAZ KEL KARTAL

İlköğretim Öğrencileri İçin

I. TABLO

Kartal Kayası.
Kayanın zirvesinde Beyaz Kel Kartal'ın yuvası. Yuva şimdi boştur. Derinden tamtamların çaldığı işitilir. Tamtamlar tek düze bir ritmle çalmaya devam ederken Gezgin koşarak girer. Yuvanın bulunduğu kayanın yamacına gelince duraksar. Hayranlıkla bir an yuvaya bakar. Birden heyecanla, dışarı doğru bağırarak.

GEZGİN- Yuva burada! Beyza Kel Kartal'ın yuvası burada! Yuva burada! Bulduk! Buraya gelin… Bulduk!
(Kayanın zirvesinden aşağıya doğru sarkan sarmaşığa tutunarak yuvaya tırmanmak için hamle yapar. Fakat başaramaz. Bir iki adımdan sonra yuvarlanarak gerisin geri düşer.)

GEZGİN- Beyaz Kel Kartalın yuvası kayanın zirvesinde! En tepede! Fakat boş! Ne yazık ki boş.
(Gündoğusu ve Günbatısı koşarak girerler. Uzun bir yoldan geldikleri ve yolun büyük kısmını Gezgin'e yetişmeye çalışarak aştıkları için ikisi de nefes nefesedir. Önce hâlâ yerde yatmakta olan Gezgin'e yönelirler. Kalkmasına yardım ederken Günbatısı yuvayı fark eder. Büyülenmiş gibi o tarafa yönelir.)

GÜNBATISI- Kardeşim Gündoğusu buraya gel. Gel de günlerdir izini sürdüğün, ulaşmak için her türlü eziyete katlandığın Kel Kartal'ın tahtını gör! Ne ulu bir taht öyle değil mi? Ne muhteşem!

GEZGİN- Gelir gelmez, hemen şu tepeciği aşınca çıktı karşıma. Hiç ummuyorken. Bulmak için bütün umudumu yitirmişken!

GÜNDOĞUSU- Öyle ya, bütün umudumuzu yitirmişken. Ah, kardeşim Günbatısı bu yuva ne kadar da yüce.

GÜNBATISI- Tıpkı beyaz kel kartal gibi. Tıpkı onun göğü kaplayan kanatları, bir mandayı bile taşıyacak güçteki pençeleri, sonsuzluğu gören keskin gözleri gibi.

GÜNDOĞUSU- (Günbatısı'na) Yoksa sen onu gördün mü? Beyaz kel kartalı… Biz uyuyorken ya da birbirimizden ayrı düştüğümüzde…

GEZGİN- …ya da bizden önde yürürken. Ormandan çıktığımızda. Hani uzun nehri görünce duraksamıştık? Kardeşin Gündoğusu balıkları görmek istemişti? Sen yola devam etmiştin?

GÜNDOĞUSU- Gördün mü gerçekten? Mavi gökte uçarken gördün mü kel kartalı?

(Günbatısı cevap vermez, bakışı hâlâ yuvadadır)

GÜNBATISI- Dostum Karayel anlatmıştı bir seferinde. Çınarın gölgesinde oturmuştuk. Bana uzun uzun anlatmıştı.

GEZGİN- *(Ümitsiz)* Hayal ettiği ve sadece bir sefercik rüyasında gördüğü beyaz kel kartalı.

GÜNDOĞUSU- Öyle ya…

GÜNBATISI- Kartal Kayası'nın tepesindeki yuvadan bahsetmişti. *(Birden)* İşte bu yuva onun kadar yüce! Görmüyor musunuz? Hem şimdi boş olsa da Kel Kartal gün çökünce çıkıp gelir. O zaman kendi gözlerinizle görürsünüz.

(Bir süre üçü de gökyüzünü tarar umutla fakat gök tümüyle boştur. Giderek ümitsizliğe düşerler.)

GÜNDOĞUSU- *(Birden)* Belki çoktan geldi de yuvasının kuytusunda uyuyor? Yorgun kanatlarını dinlendiriyor?

GÜNBATISI - Tabii ya! Çoktan geri dönmüş olmalı…

GEZGİN - Gün neredeyse batmak üzere…

GÜNDOĞUSU- ...ve öyle büyük ki bu yuva, bir fil bile saklansa çıplak gözle göremeyiz asla.

GEZGİN- Fil mi? O da ne?

GÜNDOĞUSU- *(Geçiştirir)* Eski bir hayvan. Çok büyük kulakları var. İki de dişi…

GEZGİN- *(Hevesle)* Boynuzu da var mı?

GÜNDOĞUSU- Hayır!

GEZGİN- Hıı… Peki kuyruğu?

GÜNDOĞUSU- Tarihçi'yi dinlemedin mi hiç? Durmadan filleri, yılanları, timsahları anlatır. Nasıl yok olup gittiklerini ve neye benzediklerini.

GEZGİN- Yılan ha? Vay be! Hiç duymamıştım.

GÜNBATISI- Şuraya bakın! Şuraya… Beyaz kel kartal ufukta belirdi! Şuna da bakın!

GÜNDOĞUSU- Aman tanrım…

GEZGİN- Buraya geliyor! Üstümüze geliyor… Bakın, bakın!

GÜNDOĞUSU- Yuvasına girecek neredeyse… Çevresinde dönüp duruyor işte… Zirveye ulaşmaya çalışıyor.

GEZGİN- Vazgeçti. Yuvaya girmekten vazgeçti. Geliyor… Yine bize doğru geliyor…

GÜNBATISI- Şunun pençelerine de bakın! Aman tanrım…

GEZGİN- Ya kanatları…

(Küçük serçe önlerine konar. Üçü de bozulur fakat diğerlerine belli etmek istemez.)

GEZGİN- Ne sivri bir gaga…

GÜNBATISI- Demek bu yuvarlak gözlerle görüyor sonsuzluğu ha?

GÜNDOĞUSU- Şu eşsiz kanatlarla kaplıyor bütün

göğü?

GEZGİN- … tırnaklarını geçiriyor bir mandanın sırtına... Kaptığı gibi havalanıyor!

Duraksarlar

GEZGİN- iyi de, kel değil ki bu! Tepesi tüy dolu. Beyaz da değil.

GÜNBATISI- Belki ışık altında beyaz görünüyor da yeryüzüne inince…

(Gündoğusu torbasından çıkarttığı ekmeği ufalar; serçenin önüne atar)

GEZGİN- Hem yuvaya bile girmedi. Belli ki yuva onun değil.

GÜNBATISI- Ekmek yiyor. Hâlbuki Karayel demişti ki Beyaz Kel Kartal yalnızca…

GEZGİN- *(Atılır)* Manda yer! Eski bir hayvan.

GÜNDOĞUSU- Serçeler ekmek yer!

GEZGİN- Hı?

GÜNBATISI- Tabii ya! Hay aksi. Bir serçe bu.

GEZGİN- Serçe mi? O da ne?

GÜNBATISI- Eski bir hayvan!

(Serçe bir anda havalanır Gündoğusu hayranlıkla onun uçuşunu izler bir süre.)

GÜNDOĞUSU- *(Kendi kendine mırıldanarak)* Minik serçe/ Minik serçe/ Gelirsen yine/ Kon pencereme *(Bir an)* Demek serçeler yaşıyor hâlâ? Amma da tuhaf? Bunu kimse bilmiyor.

GEZGİN- Eh, belki de sonuncusu hı? O da çekip gitti işte.

(Sarmaşık dalı Günbatısı'nın dikkatini çeker. O tarafa yönelir. Bileğine dolar dalı, asılır)

GÜNBATISI- Bu dallar işimizi iyice kolaylaştırır. Yuvaya ulaşabiliriz.

GEZGİN- Nafile yol arkadaşım. Hiç deneme. Kartal

Kayası tırmanılmayacak kadar sarp. Dallar da bizi taşımayacak kadar ince.

(Ümitsizce kayanın eteğinde toplanırlar. Bakışları yuvada.)

GÜNBATISI- Bir yolu olmalı. Yuvaya ulaşmanın bir yolu… Bunca zaman toprağımızdan, ailelerimizden uzaktayız. Nice zorlukları aşarak buralara kadar geldik. En yakın dostumuzu, Karayel'i yitirdik. Vazgeçemeyiz.

GÜNDOĞUSU- Ne yazık… Sevgili Karayel kabilenin kararını bile bilmiyor hâlâ.

GEZGİN- Yine de dallar incecik işte. Hem kimsede oraya tırmanacak güç yok!

GÜNBATISI- Tarihçi derdi ki… Eskiden tabiat varken daha cesur ve gururluymuş insanoğlu.

GÜNDOĞUSU- Tek başına böyle bir yolculuğu göze aldığına göre… Cesur ve gururludur Karayel de!

GÜNBATISI- Görevini yerine getir Gezgin! Duymayacak da olsa haberi ver Karayel'e!

(Üçü de törensel bir tavır ile)

AYNI ANDA- Şef Karayel! Şef Karayel! Şef Karayel!

(Gündoğusu ve Günbatısı davullarını bu törensel duyuruya eşlik edecek şekilde çalmaya başlar. Gezgin haberi vermek için öne çıkar, duyuru kâğıdını açar.)

GEZGİN- Karayel şef oldu! Kurtuldu ağır bir yükten. Artık Beyaz Kel Kartal'ı bulmasına gerek yok. Bütün kabile, dostları, ailesi onu bekliyor özlemle. Hepsi de inanıyor cesaretine.

(Gündoğusu ve Günbatısı yeniden davulları çalmaya başlar)

AYNI ANDA- Karayel şef oldu! Kurtuldu ağır bir yükten! Beyaz Kel Kartal'ı bulmasına gerek yok artık.

(Davullar birden susar)

GEZGİN- Ne yazık ki bundan da haberi yok. Uzun zaman önce kayboldu gitti sisli dağların ardında!
(Bulundukları yeri tanımak için her biri farklı bir tarafa dağılır.)

GÜNBATISI-Geceyi kartal kayasında geçirelim. Belki sabah yuvaya ulaşmanın bir çaresini buluruz.

GÜNDOĞUSU- Öyle ya. Hem belki de Kel Kartal gece yarısı döner? Yıldızlar çıkınca…

GEZGİN- Rüyamızda mı yoksa? Hani Karayel'in gördüğü gibi bir rüya?
(Gündoğusu ve Günbatısı ters ters Gezgin'e bakar sonra çalı çırpı toplamaya başlarlar.)

GEZGİN- Ne var? Daha kimse Kel Kartal'ı görmedi ki!

GÜNDOĞUSU- Belki yuvayı Karayel de fark eder, yanımıza geliverir?

GÜNBATISI- Öyleyse görmesi için büyük bir ateş yakalım.

GEZGİN- Tabii hâlâ buralardaysa? Çünkü yuvayı bulamadıysa o yorulup çoktaaan geri dönmüştür… *(Duraksar)* Neyse… Her neyse…
(Üçü de çalı çırpıyı küçük bir ateş yakacakmış gibi ortaya yığar. Çevresine otururlar.)

GÜNBATISI- Kırk gün oldu. Tam kırk gündür yollardayız. Tarihçi…

GEZGİN- *(Atılır)* "Uzun yolculuklar insanı değiştirir," derdi.

GÜNDOĞUSU- Haklıymış. Şu halimize bir bakın.

GEZGİN- Hakikatten. Ben de ben olmaktan çıktım. Şöyle… Başka bir hava geldi üstüme…
(Gündoğusu yorgun sırtını ablası Günbatısı'na dayar.)

GÜNDOĞUSU- Ablacığım, tatlı, ılık Günbatısı. Öyle yorgunum ki… İzin ver bu gece de uyuyayım dizlerinde.

GÜNBATISI- Uzan kardeşim. Uzan da uyu. Belki sabah neler olduğunu anlarız. Bir karar veririz ne yapacağımıza.

(Gündoğusu uzanır.)

GEZGİN- Gündoğusu?

GÜNDOĞUSU- Efendim?

GEZGİN- İçinden geçtiğimiz orman sonra dağlar, tepeler… Uzun nehir… Tarihçi'nin anlattığı tabiat bu değil mi?

GÜNDOĞUSU- Kim bilir?

GEZGİN- Balıklar da vardı. Saydım, tam beş tane. Koca bir sürü. Tabiat mutlaka bu olmalı.

GÜNBATISI- Öyleyse bile artık çok uzakta. Kimsenin erişemeyeceği kadar.

GEZGİN- Gerçekten, buraya Tarihçi bile gelemez. *(Gündoğusu'na)* Son serçeden haberdar olmamasına şaşmamalı.

(Günbatısı kucağına uzanan Gündoğusu'nun iki kalın urgan gibi başına dolanan örgülerini açmaya başlar. Örgüler açıldıkça çoğalır. Biriktikçe birikir Günbatısı'nın kucağında.)

GÜNDOĞUSU- Ah, yelelerim… Yine uzamışlar görüyor musun şunları? Daha da uzayacaklar mı? Söyle bana ablacığım? Yeleler bu gece de uzayacak mı?

GÜNBATISI- Yolun sonuna geldik. Yuvayı da bulduk işte. Artık uzamazlar.

GEZGİN- Doğru. Uzamazlar. Büyücü, "Yuvayı bulunca-ya dek," dedi. *(Yansılar)* "Lanetlisiniz üçünüz de! Ha ha ha… Yuvaya ulaşıncaya kadar! Ha ha ha ha…" Artık bulduğumuza göre? *(Büyücü gibi gülmeye çabalar. Bezgin, vazgeçer)* Ha ha…

(Gezgin kapüşonunu açar, pelerininin çıkartır. Oturmak için yere serer. Kapüşonunu açınca alnındaki

kocaman boynuz ortaya çıkmıştır.)

GEZGİN- Artık ne senin saçların ne benim boynuzum ne de Günbatısı'nın…

(Gezgin cümlesinin tamamlayamaz gülmeye başlar. Az sonra Gündoğusu da katılır ona. Günbatısı bozulduğunu belli etmeden giysisinin altına sakladığı kocaman kuyruğunu çıkartır. Rahatça oturduğu için memnun)

GÜNBATISI- Oh! Nihayet.

GEZGİN- …kuyruğu uzar. Yolun sonuna geldik!

GÜNBATISI- Size bir sır vereyim mi? Bir gün benimki gibi bir kuyruğunuz olursa…

GÜNDOĞUSU- Eee?

GÜNBATISI- Üstüne oturmamalısınız.

GÜNDOĞUSU- Ne?

GÜNBATISI- Acıyor.

GÜNDOĞUSU- Kuyruğum falan olmayacak. Yelelerim var zaten.

GEZGİN- İyi ya, yakında çıkar. Hatırlıyorum da… Tarihçi hayvanların kuyrukları olur derdi. Çoğunun.

GÜNDOĞUSU- Aaaa!

GEZGİN- Ne var? Şakacı olmaya çalışıyorum!

GÜNDOĞUSU- Ama olamıyorsun! Boynuzunla oyalan!

(Hepsi birden güler. Yavaş yavaş gece çöker. Kartal kayasının gövdesine yansıyan yıldızlar.)

GEZGİN- O budala Büyücü'nün bunu yaptığına inanamıyorum! Biz ona ne yaptık ki?

GÜNDOĞUMU- Maymuna benzediğini söyledin.

GEZGİN- Peh! Ne var bunda!

GÜNBATISI- Maymun mu? O da ne?

GEZGİN- *(Günbatısı'na)* Eski bir hayvan!

GÜNDOĞUSU- Ama o Büyücü'ydü!

GÜNBATISI- *(Gezgin'e)* Hı?

GEZGİN- *(Gündoğusu'na)* İşte bu yüzden beni şıp diye

anlaması lazımdı ya! *(Günbatısına)* Bildiğim tek hayvan.

GÜNBATISI- Ne?

GEZGİN- Offf! Maymun! Benim bildiğin tek eski hayvan!

GÜNBATISI- Haa…

(Gezgin maymun taklidi yapar. Günbatısı hayretle bakar. Gezgin daha fazla yorgunluğa dayanamaz, olduğu yere uzanır.)

GEZGİN- Boş ver… Hadi, uyuyalım ha? Öyle yorgunum ki… Tıpkı pikniğe gitmiş gibi bir rehavet çöktü üstüme.

GÜNDOĞUSU- Sen hiç pikniğe gitmedin ki?

(Gezgin horlamaya başlar)

GÜNBATISI- Boş ver…

(Az sonra üçü de uyur. Kartal Kayası'nın gövdesinde tek tek beliren hayvan gölgeleri, ağaçlar, yıldızlar. Bir kar küresi gibi ışıldayıp durur kayanın gövdesi. Uyuyanların rüyaları yansır. Kayanın etekleri iyice karanlığa gömülürken yuva ağır ağır aydınlanır.)

II. TABLO

Gece. Karayel yuvada uyanır. Yavaşça doğrulmaya başlar. Neredeyse tümüyle beyaz kartala dönüşmüştür artık. Yeni yeni alışmaya başladığı geniş kanatlarını açar, sallar. Bacaklarının, ayaklarının hâlâ olduğu gibi durduğunu fark eder fakat göğsü beyaz tüylerle kaplıdır. Memnun olur onları fark edince. Kendini ihtişamlı hisseder.

KARAYEL- Ey tüylerle kaplı göğüs, ey geniş kanatlar! Açılın! Verin kendinizi rüzgâra… Boynumun ince

tüyleri süzülün siz de! Bacaklarım korkmayın! Güçlü sırtım taşıyacak ikinizi de! Çok değil yarın pençeye döneceksiniz, bir olacaksınız gövdemle! Korkmayın! Bakın, nasıl da çelikten bir gagam var artık. Oysa eskiden incecik dudaklardı. Ve bakışlarım keskin herkesinkinden! Ben Karayel… Bir insandım eskiden, kartal olmadan önce.

(Karayel kanatlarını savurur. Aşağıdakiler uykularında bu rüzgârı hissetmiş gibi birbirlerine sokulur. Karayel etrafı kolaçan eder. Birden aşağıdakileri görür.)

KARAYEL- O da ne? Eğer gözlerim yanıltmıyorsa beni, sevgili dostum Günbatımı şu sağdaki? Yanında uyuyan da Gündoğusu olmalı? Ah, böyle rahatça görebilmek ne güzel! Peki diğeri? Aman tanrım! Gezgin değil mi o? Neşeli arkadaşım benim… Fakat o alnındaki boynuz da ne? *(Daha dikkatli bakar)* Peki, Kuyruk? Ve yele gibi saçlar… Bir iş var bu işin içinde!

(Gündoğusu uyanır. Bir tuhaflık hissetmiş gibi bir an etrafı dinler. Onun doğrulduğunu görünce Karayel hemen yuvaya saklanır.)

GÜNDOĞUSU- Günbatısı! Hişt… Günbatısı!

GÜNBATISI- *(Yarı uykuda)* Hı… Ne var?

GÜNDOĞUSU- Biri ismimizi söyledi. Duymadın mı? *(Yanıt alamaz)* Gezgin! Gezgin! Uyan!

(Gezginden hiç ses çıkmaz)

GÜNBATISI- Yat hadi! Rüzgârın sesi olmalı.

GÜNDOĞUSU- Rüzgâr değildi.

(Günbatısı horlamaya başlar)

GÜNDOĞUSU- Değildi. Tek tek isimlerimizi saydı. Dinlemiyor musun beni? Of! Of! Uyudun mu yine?

(Gündoğusu tekrar yatar. Kartal kayasının gövdesinde yansıyan yıldızları izlemeye başlar.)

GÜNDOĞUSU- Gündoğusu! Hişt! Şu kayaya yansıyan ışıklar da bizimki gibi sönen gezegenler mi acaba? Ne kadar da hüzünlü öyle değil mi? *(Yanıt bekler)* Bilmiyor musun? Eğer Karayel burada olsaydı o bilirdi. Çünkü Tarihçi'yi en iyi o dinlerdi. Ah, sevgili karayel neredesin?

(Gündoğusu yattığı yerde şarkısını mırıldanırken sakince uykuya dalıverir.)

GÜNDOĞUSU- (Şarkı)

Gece oldu işte!
Karanlık çöktü tepelere.
Fakat ne yazık
Ah, ne yazık
Bir tek ağaç hışırdamıyor
Eski bahçelerde.
Gece oldu işte!
Karanlık çöktü tepelere
Fakat ne yazık
Bir tek köpek havlamıyor
Kalbimizde.

(Karayel yuvadan aşağıya inmiş, kendini beyaz kanadının ardına saklamış, bir köşede Gündoğumu'nu dinlemektedir. Onun iyice uyuduğuna emin olunca yerinden çıkar.)

KARAYEL- Doğrusu aklım karıştı. Ne işleri var acaba burada? Hem de böyle yorgun, perişan. Hayret. Bu sevgili dostlarım, onlara rüyamı anlattığımda bana inanmamışlardı. Hem de bütün köy gülmüştü arkamdan Beyaz Kartal'ı bulacağımı söyleyince. *(Bir an)* O da ne? Bir haber mi getirmişler yanlarında?

(Karayel eşyaların arasında duran duyuruyu fark eder. Açar merakla okur)

KARAYEL- "Karayel şef oldu! Kurtuldu ağır yükten.

Bundan böyle Beyaz Kartal'ı bulmak zorunda değil." Peh! Bana bunu mu söylemeye gelmişler? Bir iş var demiştim bu işte. Hiçbir şey bilmiyorlar! *(Bir an)* Ben Karayel! Bir insandım kartal olmadan önce! Tabiatta kalan son büyük hayvan; yüce kartal! O da hastalanınca… Tam seksen gündür onun yerine yaşıyorum işte şu tepede!

(Kartal kayasının gövdesi farklı renklerle aydınlanır. Cübbesi ve kocaman sakalıyla tepenin ardında, bir silüet halinde Büyücü belirir. Karayel şaşırır onu görünce.)

KARAYEL- Büyücü! Ne işin var burada? Yoksa istemeden bir hata mı yaptım yine?

BÜYÜCÜ- Yukarı çık Karayel. Artık insanlar arasında dolaşma!

KARAYEL- Dostlarım onlar! Bir zararları dokunmaz bana.

BÜYÜCÜ- Yuvana çık Karayel! Uzak dur insanlardan.

KARAYEL- Yoksa onlara olanlar… Gezginin alnındaki boynuz, Günbatısı'nın kuyruğu… Sen mi yaptın?

BÜYÜCÜ- Karayel! Beyaz Kartal hasta. Dilersen şayet, hazır olduğunda son gücümle onun ruhunu vereceğim sana.

KARAYEL- Fakat nasıl? Baksana kanatlarımı bile çırpamıyorum daha. Uçmayı başaramıyorum.

(Büyücünün silueti git gide belirsizleşmeye başlar)

KARAYEL- Dur, dur gitme! Cevap ver uçabilecek miyim? Ne de olsa bir insan insandır daima.

BÜYÜCÜ- Yanlış biliyorsun Karayel! Çok yanlış…

(Büyücü tümüyle karanlıkta kalır)

KARAYEL- Peki doğrusu ne? Büyücü, dur, gitme! Ya dostlarım? Onlara ne olacak?

BÜYÜCÜ- Yuvana çık, uzak dur insanlardan! Yuvana çık Karayel! Çık! Çünkü onlar vaktiyle çok zarar verdiler

sana!

KARAYEL- Fakat bu halleriyle aynı… Aynı… Eski hayvanlara benziyorlar!

(Büyücü'nün sesi duyulmaz olur. Karayel ne yapacağını bilemeden öylece kalakalmıştır)

KARAYEL- Demek Beyaz kartal sandığımdan da hasta? O giderse şayet hiç hayvan kalmayacak dünyada!

(Yuvasına bakar. Oraya uçma arzusuyla açar kanatlarını)

KARAYEL- Uçun kanatlarım! Uçun! Çıkartın beni yüce yuvama!

(Birkaç kez bütün gayreti ile kanat çırpar. Başaramaz. Yorulur, durur sonunda.)

KARAYEL- Nafile. Kalbimdeki sevgi beni dostlarıma bağlıyor hâlâ.

(Yürüyerek çıkar. Onun çıkışıyla Kartal Kayası parlak bir sabah ışığıyla aydınlanmaya başlar)

III. TABLO

Gezgin ateşin başındadır. Çalı çırpıyı bir araya toplar. Günbatısı başka bir köşede sarmaşık dalları ile uğraşır. Dallara sıkı düğümler atmakta, örmeye çalışmaktadır. Büyücü'nün silueti Kartal Kayası'nın ardındadır. Fakat kimse onu fark etmez. Büyücü dikkatle olanları izlemektedir. Dışarıdan Gündoğusu'nun çığlığı gelir. Çığlıkla birlikte Büyücü'nün silüeti yok olur. Gündoğusu koşarak girer. Gür yeleleri tümüyle ortadadır şimdi. Gezgin boynuzunu, Günbatısı da kuyruğunu açıkta bırakmıştır. Gündoğusu avucunda serçeyi taşır.

GÜNDOĞUSU- Abla! Ablacığım!

GÜNBATISI- Ne var Gündoğusu? O bağırış da ne?

GÜNDOĞUSU- Serçeyi buldum! Şurada bir çalının dibinde. Ama nefes almıyor. Gözleri de kapalı… Ah, küçük serçe ölmüş mü yoksa?

(Günbatısı serçeyi avucuna alır. Fakat ne yapacağını bilemez halde öylece kalır. Gezgin atılır.)

GEZGİN- Onu da nereden çıkarttın? Kalbi atıyor baksana! *(Matarasından su alır)* Bu… Bu serçe sadece yorgun.

(Gezgin kuşu alır. Kayalığa yönelir. Günbatısı sarmaşıklarına geri dönmüştür.)

GEZGİN- Biraz ekmek verip, bir yuva yapmalıyız.

GÜNDOĞUSU- Evet! Evet… Biraz ekmek ve yuva. *(Duraksar)* Aa! Serçenin bir yuvası vardı zaten.

(Gezgin serçeyi uygun bir köşeye yerleştirirken duraksar.)

GEZGİN- Ne?

GÜNDOĞUSU- Yanımda mı getirmeliydim yoksa? Çalıların altında… Şöyle derme çatma bir yuvası vardı.

GEZGİN- Boş ver, iki yuvası olur bundan böyle. *(Duraksar)* Peki, o yuva… Boş muydu?

GÜNDOĞUSU- Nereden bileyim ben?

GEZGİN- *(Düşünceli)* Kendine gelir gelmez, geri götürmelisin bence.

GÜNDOĞUSU- Son serçeyi geri mi götürmeliyim? Niyeymiş o?

GEZGİN- Belki de son değildir ha?

GÜNDOĞUSU- Ne demek istiyorsun?

(Gezgin umursamadan Günbatısı'nın yanına gider. Günbatısı sıkıca ördüğü sarmaşıktan bir halat yapmayı başarmıştır.)

GÜNDOĞUSU- Hey, cevap versene! *(Tekrar serçeye*

yönelir) Gezgin çıldırmış olmalı. Ne söylediğini bilmiyor.

GEZGİN- İşte bu kadar! Başardın. Bence bu halat ağır gövdemi taşıyacak kadar sağlam.

(Gezgin halatı alır. Sağlamlığına bakar. Kement gibi kullanarak birkaç kez yükseğe atar. Boşta kalan halat her seferinde geri düşer.)

GEZGİN- Yuvaya ulaşır ulaşmaz bir işaret çakarım size. Beyaz kartal oradaysa… Şöyle yaparım. Yok değilse… O zaman da böyle… Yok, yok böyle… Amaan bir şey yaparım işte! Yine de benim tek anlamadığım…

GÜNBATISI- Oraya tırmanacak olan sen değilsin.

GEZGİN- Ne?

(Günbatısı halatı geri alır. Bir iki düğüm daha atar)

GEZGİN- Eninde sonunda biri tırmanacak! Bunu hepimiz biliyoruz!

(Günbatısı sağlamlığını kontrol etmesi için dalın bir ucunu Gezgin'e verir. Diğer ucundan asılmaya başlar)

GÜNBATISI- Sıkı tut! Sımsıkı…

GEZGİN- O neden ben olmayayım ha?

GÜNBATISI- Bütün gücünle…

GEZGİN- Tutuyorum işte!

GÜNBATISI- Asıl! Çek, çek…

GEZGİN- Beyaz kartalı ilk görecek ben olabilirim!

GÜNDOĞUSU- Ben niye olmuyor muşum?

GEZGİN- Öyle ya! *(Gündoğusu'na)* Ama dur! Senin ilgilenmen gereken başka bir yuva var zaten!

GÜNBATISI- *(İyice geriler)* Şimdi!

GEZGİN- *(Gündoğusu'na)* Beyaz Kartal'ı da bize bırak ha! *(Günbatısı'na)* Değil mi?

(Gezgin farkında olmadan dalın ucunu birden bırakır. Günbatısı sırt üstü düşer.)

GÜNDOĞUSU- Aaa!

GEZGİN- Aman tanrım daha yerdeyken koptu ya gökte olsaydım! Maazallah.

GÜNDOĞUSU- Koptuğu falan yok. Ucunu bıraktın!

(Günbatısı toparlanır. Hâlâ halata ne olduğunu anlamaya çalışan Gezginin elinden alır.)

GÜNBATISI- Halat tırmanmak için değil!

GEZGİN- Bence de!

GÜNDOĞUSU- *(Günbatısı'na)* Ne için öyleyse?

(Günbatısı halatı dolar. Pelerinini ve matarasını alır. Gitmek için hazırlanır.)

GÜNDOĞUSU- Bir şey söylemeyecek misin?

(Günbatısı dışarı yönelir.)

GÜNBATISI- *(Çıkarken)* Halat Karayel'i kurtarmak için.

GEZGİN- *(Hayretle)* Ne! Karayel'i kurtarmak mı? İyi ama nereden? O yakınlarda mı? Bu da nereden çıktı şimdi ha!

(Günbatısı çıkmıştır. Sesi dışarıdan gelir)

GÜNBATISI- (SES) Yerdeki izlere bakın! Ayak izlerine!

(Gezgin ve Gündoğusu şaşkınlık içinde izleri fark eder.)

GEZGİN- Kocaman, çıplak ayaklar! İzler her yerde…

GÜNDOĞUSU- Karayel'den başkası olamaz bu.

GEZGİN- Gece yanımıza kadar gelmiş olmalı. Eğer öyleyse şimdi nerede?

(İkisi de aynı anda yuvaya bakar, aynı şeyi düşünmüş gibi)

AYNI ANDA- Beyaz Kartal'ın elinde! Hem de tutsak!

GÜNDOĞUSU- *(Dışarı doğru)* Günbatısı! Günbatısı bekle! Beni de bekle!

GEZGİN- Hey! Dur! Nereye…

(Gündoğusu Gezgin'in bir şey söylemesine fırsat vermeden koşturarak çıkar.)

GEZGİN- Beni de bekle! Burada tek başıma ne yapaca-

ğım ha!

(Gezgin tek başına kalakalır. Ne yapacağını bilemez. Korktuğu bellidir. Bir ara kaygıyla yuvaya bakar. Beyaz Kartal'ın kanadı hafifçe dışarı sarkmaktadır.)

GEZGİN- O da ne! Iıı… İçim bir tuhaf oldu! Kanat mı yoksa? Kanat oradaysa Beyaz Kartal da yuvasında demektir! Gündoğusu! Günbatısı! Neredesiniz? Hey… Beyaz Kartal burada! Yuvada! Duymuyor musunuz beni? Karayel de olsa olsa yuvadadır! *(Cesaretini toplar, Beyaz Kartal'a)* Hey bana bak! Dostumuz yanında mı ha? Karayel! Şef Karayel! Orada mı acaba? Bay Kartal! *(Bekler)* Cevap vermeyecek. Ah! Küstah!

(Gezgin'in dikkati bir hareket görmüş gibi birden serçenin bulunduğu yöne kayar.)

GEZGİN- Şuna da bak! Uyandın mı sen ha? Ne kadar da neşeli… Zıplayıp duruyor…

(Gezgin serçeyi avucuna alır. Bu sırada Beyaz Kartal kanadını yavaşça içeri çeker. Gezgin fark etmemiştir)

GEZGİN- *(Hâlâ Beyaz Kartal'la konuştuğunu zannederek)* Onun da bir yuvası var. Biliyor musun hı? Seninki kadar büyük olmasa da yuva işte! Peh! Benimki de laf! Zaten tanışıyor olmalısınız.

(Gezgin beyaz kanadın artık yerinde olmadığını fark eder. Yadırgar.)

GEZGİN- *(Serçeye)* Gidivermiş. Eh, keyfi bilir. *(Serçeyle konuşarak çıkar)* Beyaz Kartal'ın asıl problemi ne biliyor musun? Bence yalnızlık çekiyor. Bir tek dost bile yok hayatında. Bu bütün eski hayvanların problemiydi hatta… Tarihçi bir keresinde demişti ki…

(Gezgin çıkar. Beyaz Kartal'ın güçlü ötüşü duyulur. Keder dolu bir sesleniştir sanki bu. Kartal Kayası'nın ardında Büyücü belirir.)

BÜYÜCÜ- Hazır mısın Karayel! Beyaz Kartal'ın yerini almaya hazır mısın? Yoksa hâlâ insan dostlarına mı bağlısın? Teklifimi düşündün mü? Karar veremiyor musun? *(Bir an yanıt bekler)* Belki daha sonra hı?

(Karayel cevap vermez. Gündoğusu ve Günbatısı peş peşe girer. Büyücü bir an dikkatle onlara bakar. Gündoğusu'nun yeleleri, Günbatısı'nın ise kuyruğu daha da uzamış gibidir. Öyle ki Günbatısı uzun kuyruğunu koluna asmış ancak öyle yürüyebilmektedir. Gündoğusu da görmesine engel olan yeleler yüzünden sık sık takılıp düşer.)

GÜNDOĞUSU- Ah! Ne karanlık bir gece. Tek bir yıldız bile parlamıyor gökte.

GÜNBATISI- Yelelerini aç!

GÜNDOĞUSU- Hı?

GÜNBATISI- Gün boyu uzayıp durdular. Şu kuyruğum, tuzak kurarken bile ayağıma dolandı.

GÜNDOĞUSU- *(Yeleleri hâlâ önünde)* Tuzak mı kurduk? Aman tanrım! Kime?

(Dışarıdan Gezgin'in çığlığı gelir. Bir an dikkat kesilir fakat üstünde durmazlar)

GÜNBATISI- Sen de yanımdaydın!

GÜNDOĞUSU- Ah, öyle kapalı bir gündü ki… Önümü bile göremedim.

GÜNBATISI- Yelelerini aç!

GÜNDOĞUSU- Hı?

GÜNBATISI- Yelelerin uzadılar kardeşim! Sevgili, tatlı Gündoğusu! Tıpkı benim kuyruğum gibi!

GÜNDOĞUSU- Aman tanrım, yine mi?

(Günbatısı yelelerini açmaya çabalar. Bu sırada Günbatısı'nın kuyruğuna dolanır, tökezler. Düşme-mek için asılınca Günbatısı can havliyle bağırır. Gündoğusu ardı ardına bir sürü sakarlığa sebep olur)

GÜNBATISI- Aaa!

GÜNDOĞUSU- Affedersin… Çok affedersin.

(Gündoğusu en son Kartal Kayası'na toslar ve öylece kalır)

GÜNDOĞUSU- Ay!

(Günbatısı hâlâ her adımda ayağına dolanan kuyruğuyla boğuşmaktadır)

GÜNBATISI- Amma da ağırlaştı! Böyle giderse bir adım bile atamam yakında.

GÜNDOĞUSU- Düşündüm de şu tuzağı hiç kurmasa mıydık? Ne olacağı belli olmaz? Hem Tarihçi bir derste "eski dünyada, eski hayvanlara kurulan, eski tuzakları" anlatmıştı. Korkunçtu. Korkunç!

(Gündoğusu yelelerini açar. Açar açmaz da Büyücü ile burun buruna gelir)

GÜNDOĞUSU- Aaaaaa!

(Büyücü aniden yok olur)

GÜNBATISI- Ne var? Ne oldu… Ne oldu!

(Gündoğusu'na yardıma gitmeye çalışan Günbatısı aniden fırlayınca kuyruğuna takılıp yere kapaklanır. Yeleleri yüzünden yine önünü göremeyen Gündoğusu da kaçmak isterken düşer.)

GÜNDOĞUSU- Büyücü… Büyücü burada! Burada! Büyücü aramızda!

AYNI ANDA- Aaaa!

(Uzun süre bağırdıktan sonra birden susarlar. Niye bu kadar çok bağırdıklarına ikisi de hayret etmiştir)

GÜNBATISI- Ah! Ulu Tanrım! Neler oluyor ha? Bu birbiri ardına gelen felaketler, yolumuzu kesek kasırga, kötü ruhlar, büyücüler, cinler… Hangi güç yolumuzdan çevirmeye çalışıyor bizi! Eski hayvanların laneti mi yoksa? Yoksa sadece kötü şans mı? Eğer öyleyse, bilsinler ki keskin kılıcımın bir darbesi bile yeter kara

talihi alt etmeye! Ey Gündoğusu! Kardeşim… *(Lafını toparlayamaz)* Ey Gündoğusu kardeşim… Eyyyy….

GÜNDOĞUSU- *(Çekingen)* Efendim?

GÜNBATISI- Kalk! Tekrar ayağa kalk! Sakın korkma!

(Gündoğusu tökezleyerek de olsa kalkmayı başarır)

GÜNDOĞUSU- *(Çekingen)* Yok canım, o kadar şey değil!

GÜNBATISI- Bil ki insan en eski canlıdır herkesten!

GÜNDOĞUSU- Hı?

(Günbatısı vakur bir edayla kalkar. Kuyruğunu azametle savurur. Gündoğusu hâlâ şaşkınlığından sıyrılamamıştır)

GÜNDOĞUSU- Kardeşim Günbatısı?

GÜNBATISI- Ne var?

GÜNDOĞUSU- Bu biraz tuhaf olmadı mı? Yani Tarihe evet ama edebiyat derslerine hiç girmezdin ki sen?

GÜNBATISI- O da ne demek? *(Bir an)* Bütün bu sözler içimden geliyor!

(Tuhaflığı kendisi de fark etmiş gibi Günbatısı duraksar)

GÜNBATISI- Ah! Yine o Büyücü! Onun işi!

(Gezgin tümüyle sarmaşık dallarına dolanmış halde, güçlükle adım atarak, sürünürcesine girer. Perişan haldedir. Ulaşır ulaşmaz kendini yere atar. Yorgunluktan titremektedir. Gezgin'in alnındaki boynuz da iyice uzamıştır)

GEZGİN- O tuzağı kim kurdu ha? Kim kurdu!

(Kartal Kayası yıldız ışıklarıyla aydınlanır. Beyaz Kartal'ın ötüşü yankılanır yine.)

IV. TABLO

Sabah. Gezgin, Beyaz Kartal'ın yuvasındadır. Bir histeri nöbetine tutulmuş gibi çığlıklar atar, bir görünür bir kaybolur, düşer bayılır hemen yine ayağa kalkar, kendini sağa sola atar, boşluğu tırmalar, yuvadaki tüyleri savurur sonra onlardan da korkup kaçmaya çabalar. Nihayet durur, yuvadan aşağı bakar. Gündoğusu ve Günbatısı sakince aşağıdan onu izlemektedir. Gezgin bir an toparlanır gibi olur.

GÜNDOĞUSU- *(Gezgin'e)* Korkacak bir şey yok. Çoktan gitti Beyaz Kartal! Uçtu gitti!

(Gezgin bir an göğü kolaçan eder. Yüksekliği yeni kavramış gibi dehşetle geriler. Çığlık atmak ister, yapamaz, küt diye düşer bayılır yine yuvanın içinde, görünmez olur)

GÜNBATISI- Bütün bunları yaptığına inanabiliyor musun hı?

GÜNDOĞUSU- Doğrusu abarttı. Beyaz Kartal sadece sarmaşığı kapmak istemişti. İçinden Gezgin'in çıkacağını nereden bilebilirdi? Zavallı hayvan Gezgin'den öyle ürktü ki yuvasını terk etti.

(Günbatısı'nın suskunluğu dikkatini çeker.)

GÜNDOĞUSU- Şey… Bütün bunları yaptığına derken…

GÜNBATISI- *(Hiddetle)* Beyaz Kel Kartal'ın elbette! Karayel'i tutsak etti. Gezgin'i de elimizden aldı!

(Gezgin'in yuvanın içinden attığı kesik çığlık bir kez daha çınlar)

GÜNBATISI- Zavallıcık.

(Günbatısı aceleyle eşyalarını toplamaya başlar. Hâlâ

sık sık kuyruğuna takılıp tökezlemektedir. Gündoğusu onun toparlandığını görünce telaşlanır)

GÜNDOĞUSU- Nereye? Beni yine geride bırakmayacaksın hı?

(Gündoğusu yüzünü örten yelelerden kurtulmaya çalışır)

GÜNBATISI- Biraz sarmaşık ya da dal bulacağım.

GÜNDOĞUSU- Çünkü artık istesem de yetişemem sana!

GÜNBATISI- Tırmanmak için… Bir halat daha örersem…

(Günbatısı duraksar, Gündoğusu ağlamak üzeredir)

GÜNBATISI- Neyin var?

GÜNDOĞUSU- Toynaklarım… Toynaklarım çıkmaya başladı. Hem de bir kuyruğum var! Seninkine hiç benzemiyor ama.

(Gündoğusu kuyruğunu çıkartır. Beyaz bir at kuyruğudur bu. Günbatısı büyülenmiş gibi kalakalır.)

GÜNBATISI- At, bir at oluyorsun sen! Aman tanrım! Gündoğusu, çok güzel bir kuyruk bu!

GÜNDOĞUSU- At mı? Hiç hatırlamadım?

(Günbatısı hayranlıkla Gündoğusu'nun toynaklarını inceler.)

GÜNBATISI- Çayırlarda koşardı ve en yakınıydı insanların. Öyle güçlüydü ki göğsü, karnı, bacakları istese bir solukta aşardı dağları. Yelelerinin güzelliğine şiirler yazarlardı.

GÜNDOĞUSU- *(Halinden memnun)* Şiir mi? O da ne?

(Sessizlik)

GÜNBATISI- Bilmiyorum.

(Gündoğusu küçük at adımlarıyla ortada dolanmaya başlar. Giderek kendini kaptırır bu işe. Günbatısı da heyecanlanmıştır)

GÜNBATISI- İstesen öyle hızlı koşarsın ki… Koş küçük tay! Koş…

(Gündoğusu daireler çizerek koşmaya devam eder. Günbatısının önüne koyduğu küçük engellerden zarafetle atlar.)

GÜNBATISI- Atla! Atlarken sakın durma! Güven ince bileklerine!

(Gündoğusu bir müddet daha keyifle koşar. Aniden durur. Günbatısı'nın biçimsiz kuyruğuna acıyarak bakar.)

GÜNDOĞUSU- Acaba sen ne olacaksın hı? *(İncelemeye başlar)* Kuyruğun uzun. Kulakların da büyümüş. Ama ellerin insan eli gibi hâlâ. Aaa! O kıllar da ne? Yoksa her tarafın bunlarla mı kaplı? Sen… Sen bir maymun oluyorsun! Ah! İlk yok olan eski hayvanlardan!

GÜNBATISI- Deme!

GÜNDOĞUSU- Yağmur ormanları gidince… Onlar da…

(Günbatısı yeniden eşyalarını toplamaya başlar)

GÜNBATISI- Hadi! Şimdi istesen benden daha hızlı gidebilirsin!

(Günbatısı da aceleyle toplanmaya başlar. Dışarı yöneldikleri anda Gezgin yuvada can havliyle belirir. Anlaşılmaz işaretler yapmakta, dikkatlerini bir noktaya çekmeye çalışmaktadır)

GÜNDOĞUSU- Bekle! Seni almaya geliyoruz. Oradan da doğruca köye… *(Birden aklına gelmiş gibi)* Ah, yumurtalar…

(Gündoğusu cebinden özenle iki serçe yumurtası çıkartır. Günbatısı'na gösterir)

GÜNDOĞUSU- Yuvayı kurcalayınca anne serçe yumurtaları bıraktı kaçtı. Şimdi benim bakmam gerekiyor

bunlara.

GÜNBATISI- Bakabilirsen elbette! *(Bir an)* Tarihçi derdi ki…

GÜNDOĞUSU- *(Mahcup tamamlar)* Hayvanların hayatına çok karışma! Yine de bu onların yeniden çoğalacağı anlamına gelmiyor mu?

GÜNBATISI- Öyle galiba? Ben de bir sürü karınca gördüm toprakta. Ve muhteşem bir uğur böceği…

GÜNDOĞUSU- *(Hayranlıkla)* Aaa!

(Gündoğusu ve Günbatısı çıkacakken Karayel girer. Tümüyle Beyaz Kartal'a dönüşmüştür artık. Gezgin onu görünce kesik bir çığlık atar, düşer bayılır yine.)

KARAYEL- Eski dostlarım! Gündoğusu ve sevgili Günbatısı! Yoksa artık başka türlü mü seslenmeliyim size?

GÜNDOĞUSU- Karayel!

GÜNBATISI- Şef Karayel!

KARAYEL- *(Gündoğusu'na)* Beyaz yele ve *(Günbatısı'na)* galiba… Hım… Uzun kuyruk! Hoş geldiniz yeni evime!

(Karayel kanatlarını açar. Bir an karşılıklı dururlar. Sonra özlemle kucaklaşırlar. Hararetli bir konuşma başlar. Bu arada Kartal Kayası hafifçe aydınlanır. Büyücü kayanın ardındadır. Belirsiz bir siluet halinde onları izler)

GÜNBATISI- Bunca zaman nerelerdeydin ha?

GÜNDOĞUSU- Bakmadığımız yer kalmadı…

GÜNBATISI- Tam kırk gündür peşinde… Dağ tepe…

GÜNDOĞUSU- Ah, köyde olanlardan bile haberi yok daha…

GÜNBATISI- Amma da değişmiş ha!

GÜNDOĞUSU- Tam bir kartal! Beyaz Kartal!

GÜNBATISI- Bu nasıl oldu? Yoksa Büyücü…

GÜNBATISI- Peki, Beyaz Kartal nerede?

GÜNDOĞUSU- Sahi, o nerede?

(Duraksarlar)

GÜNDOĞUSU- Sen burada olduğuna göre?

(Dikkatleri yuvaya kayar. Yuva boştur. Kartal Kayası iyice aydınlanır. Büyücü kayanın ardındadır. Üçü de irkilir onu görünce.)

KARAYEL- Büyücü!

BÜYÜCÜ- Kararını verdin mi Karayel! *(Bir an)* Uçmayı başardığına göre düşünmüş olmalısın! *(Gündoğusu'na)* Hey, Beyaz Yele… Nasıl koşmaya alıştın mı ha?

GÜNDOĞUSU- Hâlâ ağrıyor bileklerim. Pek de kolay değil.

GÜNBATISI- Ne de olsa o küçük bir kız hâlâ…

KARAYEL- *(Atılır)* Ama uçmak… Muhteşem. Kanatlar süzülürken rüzgârda… Öyle yükseğe çıkıyor ki bir kartal yeryüzü neredeyse görünmez oluyor. Güneş ışıldıyor sımsıcak alnında. Bir kartalın gözüyle gece öyle güzel ki… Sanki keskin pençeler yıldız tozuna bulanıyor… Gözlerine ışık yağıyor. Uçmak… *(Duraksar)* Beyaz Kartal nasıl Büyücü? İyileşti mi acaba?

BÜYÜCÜ- *(Uzun uzun güler)* Gerçekten istese bile bir kartal olmak zor değil mi çocuk?

(Sessizlik)

KARAYEL- Fakat bunu düşünmek için artık geç. *(Arkadaşlarına)* Son büyük hayvan… Yakında ayrılacak aramızdan. Tabiat da yok. Çöl gibi dünya. O da gidince…

GÜNDOĞUSU- Ben varım ya! Beyaz yele!

GÜNBATISI- Ve ben! Uzun kuyruk…

(Gezgin'in boynuzu yuvadan aşağıya düşer. Görür görmez tanır Gündoğusu)

GÜNDOĞUSU- Gezgin de var! *(Boynuzu inceler)* Bir

Pegasus!

GÜNBATISI- Eski bir hayvan. Aslında bir efsane…

KARAYEL- Ben kararımı verdim Büyücü!

GÜNBATISI/GÜNDOĞUSU- Ben de!

KARAYEL- Burada kalıyorum ve geçiyorum Beyaz Kartal'ın yerine!

(Karayel kederli bir kartal çığlığı atar. Beyaz yele ve Uzun Kuyruk da onu takip eder.)

BÜYÜCÜ- Vah zavallı çocuklar. Demek bu zorlu görev size düştü ha? Eh, ne yapalım… Öyleyse buradan dağılın yeryüzüne! Sen Beyaz Kartal! Uç! Ve tohumlar taşı pençelerinde. Onları toprağa bırak! Her biri ulu bir ağaç olacak! Beyaz Yele koş toprakta! Günü gelince yeniden çocuklar binecek sırtına! Uzun Kuyruk… Git hadi! Bir dal bul kendine. Zaman bir orman yaratacak! Gidin! Gidin!

(Sessizlik. Hiçbiri kıpırdamaz).

GÜNBATISI- Sen de kimsin ha?

BÜYÜCÜ- Son insan! Hayatta kalan son insanım ben çocuklar. Kırk günde tümüyle yok oldu dünya. Sizi bekleyen kimse yok artık arkanızda!

GÜNDOĞUSU- Ama sen… Öyle yaşlısın ki…

BÜYÜCÜ- Elden ne gelir?

GÜNBATISI- Hem de tek başına… Şu koskoca dünyada…

BÜYÜCÜ- Korkunç bir ders bu insanoğluna!

KARAYEL- Ne korkunç!

GÜNDOĞUSU- Şey… Acaba bir değişiklik olamaz mı hı?

BÜYÜCÜ- Ne değişikliğiymiş o?

GÜNBATISI- Bütün bu olanlar… Dünyanın durumu değişemez mi? Tabiat, yok olan hayvanlar…

GÜNDOĞUSU - Ve insanlar elbette.

GÜNBATISI - İklim de var!

GÜNDOĞUSU- Her şeyi düzeltmek elimizdeyse?

KARAYEL- Ya da sizin? Bir büyücü olduğunuza göre?

AYNI ANDA- Öyle ya! Tek bir büyüyle…

BÜYÜCÜ- Mümkün değil! Sırf birazcık korktunuz diye geri alacak değilim zamanı! Hadi yolunuza! Gidin artık! Gidin… Oyalamayın beni de! Hem her şeyi değiştirme gücü bende değil sizde! Peh! Onu bile fark etmediler daha!

GÜNDOĞUSU- Peki. Madem öyle… Biz gidelim. *(Çıkacakken duraksar)* Merak ettim de… Her şeyi düzeltecek gücümüz olsaydı, ne yapabilirdik?

BÜYÜCÜ- *(Uzun uzun güler)* Ne mi yapabilirdiniz? Hiç! Bir şey yapmanıza gerek yoktu… Hayal edin yeter! Yeter!

(Büyücünün ışığı söner. Sesi gelmeye devam etmektedir hâlâ. Bu arada çocuklar bir araya toplanır, hararetle bir şey tartışırlar. Konuştukları duyulmaz sonra hızla ayrı köşelerden çıkarlar. Büyücü bir müddet daha konuşur. Kartal Kayası'na yansıyan renkli ışıkları birbiri ardına yanıp sönmeye devam eder)

BÜYÜCÜ- Hayal etmek de zor bir iş değil ha… İşte ondan yılmayın! Tabiatı düşünün mesela ve o iyi hayvanları. Benim de bir Büyücü değil de doktor olduğumu… Yok yok… Bir Tarihçi olduğumu düşünebilirsiniz! Ah, ne âlâ! İyi ama tabiat bilgisini Tarihçi anlatmaz ki? Of… Kafam karıştı iyice! Neyse, her neyse…

(Büyücü birden karanlıkta kalır)

BÜYÜCÜ- Hey ışıkları kim söndürdü? Sihirli mağaramın ışıklarını! Hey…

(Büyücü kayanın ardından çıkar. Bir öğretmen gibi giyinmiştir elinde ders kitabını tutmaktadır. Bir an

yadırgar kendini böyle görünce)

BÜYÜCÜ- Madem öyle, benim de sizlerden biriyle birlikte yola devam etmemde bir sakınca olmaz sanırım. *(Bir an)* Fakat kiminle? Ah! Beyaz Kartal'ın peşinden koşamayacak kadar yaşlıyım. *(Beyaz Kartal'ı görmek için bakar göremez)* Uzun Kuyruk da çok hareketli. Bütün gün dallarda… Iıı hiç olmaz. *(Uzun Kuyruğu görmek için bakınır, göremez)* Beyaz Yele? Offf… Sırtına alamayacak kadar genç! *(Beyaz Yele'yi görmek için bakınır göremez)* Eee… A! Tabii ya! Pegasus! *(Yuvaya doğru)* Gezgin! Hey Gezgin! Buraya bak! Neredesin? Şu ihtiyar Tarihçi'ye bir cevap vermeyecek misin? *(Şaşırır)* Tarihçi mi? O da nereden çıktı? Kimse duymuyor mu? *(Birden yalnız olduğunu fark eder)* Herkes nerde?

(Büyücü giderek telaşlanır)

BÜYÜCÜ- Çocuklar! Karayel! Gündoğusu… Heey! Gittiniz mi yoksa? Ne çabuk! Ne de çabuk!

(Aceleyle küçük bir okul çanı çıkarır iç cebinden, çalmaya başlar. Sonra şaşırır bunu yaptığına. Gittikçe telaşlandığı bellidir.)

BÜYÜCÜ- Peki ben nasıl geri döneceğim şimdi? Okul servisi nerede?

(Büyücü kaygıyla etrafı kolaçan eder, en ufak çıtırtıya kulak kabartır)

BÜYÜCÜ- Hey, kim o? Kim var orada? Aaa! Yalnız kalmak ne de zor dünyada. Hiç değilse kuşlar ötseydi? Yolumu bulabilirdim belki?

(Serçe kuşları birden ötmeye başlar. Fakat bu daha da tedirgin eder Büyücü'yü.)

BÜYÜCÜ- Ya da şöyle şırıl şırıl akan bir dere…

(Su şırıltısı duyulmaya başlar)

BÜYÜCÜ- Hafif bir rüzgâr? *(Neredeyse uçacak olan şap-*

kasını güçlükle tutar) Hafif dedim!

(Rüzgâr sanki birden yavaşlar.)

BÜYÜCÜ- Ne oluyor burada? Biri benimle oyun mu oynuyor? Hey bana bakın! Çocuklar! Ben, böyle yerlerde yalnız kalmayı falan hiç sevmem ha! Bir bakarsın bir ayı falan çıkar karşıma… Ya da popoma toslamaktan zevk alacak bir keçi… Ya arı sokarsa? Aaa! İşte ona dayanamam! Örümcekten de korkarım ben! Iıı! Böyle böyle ayaklarıyla üstümde… Maazallah ne korkunç hayvanlar var! Karşıma çıkmak için pusuda bekleyen… Vahşi kartallar falan…

(Birden aklına gelmiş gibi yuvaya bakar. Yuvadan sarkan beyaz kanat dikkatini çeker.)

BÜYÜCÜ- Gezgin! Karayel sen misin yoksa? Çocuğum! Ne yapıyorsun hâlâ o beyaz kanatla? Ders bitti! Ya! Hadi gel artık aşağıya! Ne kadar da korkunçtu değil mi? *(Zoraki güler)* Beni bile korkuttu olanlar… Sen sallıyordun o beyaz tüyü değil mi? Yoksa kim olacak? *(Duraksar)* Ders mi? Ne söylüyorum ben? Aaa! Beni duyacak kimse kalmadı mı dünyada!

(Sessizlik. Büyücü kaygıyla bekler. Birden yanar mağaranın ışıkları. Ardı ardına akan hayvan figürleri. Figürlerin arasında Beyaz Kanat, Beyaz Yele, Pegasus, Uzun Kuyruk… Fondan, kayıttan gelen konuşmalar sesi duyulur)

BÜYÜCÜ- (SES) Son insan! Hayatta kalan son insanım ben çocuklar. Kırk günde tümüyle yok oldu dünya. Sizi bekleyen kimse yok artık arkanızda! *(Kayıt takılır, cızırtılar)* GÜNDOĞUSU- Ama sen… Öyle yaşlısın ki… GÜNBATISI- Hem de tek başına… Şu koskoca dünyada… BÜYÜCÜ- Korkunç bir ders bu insanoğluna! KARAYEL- Ne korkunç! GÜNBATISI- Bütün bu olanlar… Dünyanın duru-

mu değişemez mi? *(Kayıt takılır, cızırtı)* BÜYÜCÜ- Mümkün değil! Sırf birazcık korktunuz diye geri alacak değilim zamanı! Hadi yolunuza! Gidin artık! Gidin… *(Kayıt takılır, cızırtı)* Son insan! Hayatta kalan son insanım ben!

(Bir anda aydınlanır sonra söner Kartal Kayası. Cızırtı iyice artar, konuşmalar tümüyle anlaşılmaz olur. Büyücü çığlığı basar. Kaçmak için hamle yapar. Her bir köşeden çocuklar çıkar. Üstlerinden günlük giysileri vardır şimdi. Neşeli ve gürültücüdürler)

GÜNDOĞUSU- Ders bitti öğretmenim!

GÜNBATISI- Zil çaldı, duymadınız mı?

KARAYEL- Müdür Bey sizi soruyor aşağıda…

GÜNDOĞUSU- Laf aramızda, bir ağaç altında uyuduğunuzu düşünüyor. Her piknikte olduğu gibi.

KARAYEL- Haydi gidelim, haydi! Servis kalkıyor neredeyse!

(Çocuklar geldikleri gibi neşeyle çıkar. Büyücü şaşırmış bir halde öylece kalakalmıştır)

BÜYÜCÜ- Dersti ha? Sadece bir ders! Öyle ya! Oh! Sadece dersti. Hah! Amma da kaptırmışım kendimi ha! Basit bir dersten ne olacak ki? *(Zoraki güler)* Sırf çocuklar öğrensin diyeydi! Ay, ilahi! Ha ha ha…

(Büyücü çıkmak üzereyken son kez yuvaya bakar. Beyaz Kartal'ın güçlü çığlığı. Büyücü korkuyla bir çığlık atar, koşarak kaçar.)

SON